

Rose

1 ตัดเวช ของหญิง ที่รักของฉัน

我亲爱的
法医小姐

酒暖春深 จิวหน่วนชุนเฉิน เขียน
หมื่นพันอักษร แปล HIRUNA วา

Rose

เปิดवेश ของหญิง 1 ที่รักของฉัน

我亲爱的法医小姐

酒暖春深

จิ๋วหน่วนซุนเซิน

เขียน

หมิ่นพันอักษร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นิติเวทหญิงที่รักของฉัน 1

我亲爱的法医小姐

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《我亲爱的法医小姐》(Wo Qin Ai De Fa Yi Xiao Jie)

Author © 酒暖春深 (Jiu Nuan Chun Shen)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8847-3

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการเล่ม ศิริภัสสร ลิ้มณี

บรรณาธิการต้นฉบับ ชาวพิชญ์ อรุโณทอง • บรรณาธิการภาษาจีน ภูรดา เชียงจิ่ง

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบไทโปกราฟิ ภูณทีรา บงแก้ว

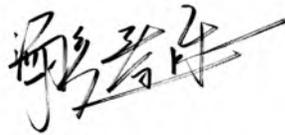
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโช

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีทิพย์พัฒนกุล, สุคนธา กิ่งก้าน

จากใจนักเขียน

泰国的朋友们，你们好
我是作者酒晓考译。
很高兴《非来爱的法医小姐》
这本书，能在泰国与你们见面。
祝诸位平安喜乐。
万事顺遂。

สวัสดิ์เพื่อน ๆ ชาวไทยทุกคน

ฉันคือจิ๋วหน่วนซุนเฉิน

ผู้แต่ง นิติเวชหญิงที่รักของฉัน

ฉันดีใจมากที่ นิติเวชหญิงที่รักของฉัน ได้มาเจอกับเพื่อน ๆ ชาวไทย
ขอให้ชีวิตของทุกคนราบรื่นและมีความสุขนะคะ

คำนำสำนักพิมพ์

ความจริงจากคนตาย ใครว่าไม่มี...

หลินเยี่ยน นิติเวทหญิงคนนี้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ศพที่มีดีของเธอ กรีดร่างเพื่อชันสูตรนั้นสามารถสืบหาความจริงได้ สาเหตุการตาย อาหารที่ผู้ตายกิน สารเคมีที่ปะปนในร่างกาย กระทั่งเนื้อเยื่อที่ตายไปแล้วก็นับเป็นข้อมูลชั้นยอด ที่เธอจะสรุปผลให้ตำรวจสืบหาผู้ร้ายต่อไป วิธีการทำงานเบื้องหน้าค่อนข้างชัดเจน ทว่าเบื้องหลังนั้นอธิบายได้ยากยิ่ง

ทว่าเรื่องนี้กลับไม่พ้นสายตาของซ่งอวิ๋ท่าง รองหัวหน้าฝ่ายสืบสวน สอบสวนคดีอาชญากรรมแห่งสำนักสันติบาลเมืองเจียงเจิง เธอจับตาดูหลินเยี่ยนจนแทบไม่ให้คลาดสายตา นอกจากคอยจับพิรุณแล้ว มองไปมองมากลับพบความงามชวนลุ่มหลง ถึงอย่างนั้นการไขคดีย่อมมาก่อน เพราะศพจะเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและอุณหภูมิ แต่ละวินาทีที่เข้าไป หมายถึงการอยู่ห่างจากความจริงออกไปหนึ่งก้าว

หากอยากรู้ว่าสองสาวจะไขคดีร่วมกันอย่างไร จะราบรื่นหรือไม่ โปรดพลิกอ่านหน้าถัดไปได้เลยค่า

Rose

Trigger Warning

การทารุณกรรมสัตว์ (Animal Cruelty)
การล่วงละเมิด การุณกรรม (Abuse)
เลือด (Blood)
การใช้มีดหรือของมีคมเป็นอาวุธ (Cutting)
ภาวะซึมเศร้า (Depression)
การฆาตกรรม (Homicide)
การถูกลักพาตัว (Kidnapping)
การฆ่าตัวตาย (Suicide)
การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Assault)
ความอดอยาก (Starvation)
การทรมาน (Torture)
การใช้ความรุนแรง (Violence)

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเหมาะกับผู้ที่มิอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่

ฝันเก่า

“ซูหนาน...” เด็กสาวยืนกางร่มอยู่ท่ามกลางสายฝน มองดูเธอที่อยู่ห่างออกไปสามสี่ก้าว ละอองฝนที่สาดกระหน่ำทำให้ใบหน้าของเธอดูไม่ชัดเจน

หัวใจของหลินเยียนพลันบีบแน่น กลัวว่าจะเป็นความฝันของตัวเองอีกครั้ง มีอันสิ้นเทาของเธอยื่นออกไปอย่างระมัดระวังด้วยความรู้สึกไม่แน่ใจ

“หลินเยียน มัวยืนงทำไม รีบตามมาสิ ไปกินข้าวที่บ้านฉันกัน” ผู้คนที่อยู่รอบๆ เริ่มไหลบ่าเข้ามา ดันเธอให้เดินไปข้างหน้า

เด็กสาวคว้าข้อมือของเธอเอาไว้ ดึงเธอเข้าไปอยู่ใต้ร่มของตัวเอง มืออีกข้างหนึ่งยังช่วยดึงสายสะพายกระเป๋าหนังสือที่ลื่นตกลงมาให้ด้วย น้ำเสียงฟังดูเหมือนกำลังตำหนิเล็กน้อย

“บอกก็ครั้งแล้วว่าวันที่ฝนตกให้เอาร่มมาด้วย ทำไมเธอถึงแก่นึล้วยชอบตากฝนไม่ได้สักทีนะ อีกเดี๋ยวก็จะสอบกลางภาคแล้ว ถ้าเป็นหวัดขึ้นมาจะทำยังไง...”

เด็กสาวบ่นไม่หยุด

เดิมทีเธอควรหงุดหงิด แต่ชอบตากลับร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างน่าประหลาดมืออีกข้างเลื่อนตามมือเรียวยาวขาวผ่องข้างนั้นไปจับข้อมืออีกฝ่ายไว้

ตัวของเด็กสาวสูงกว่าเธอนิดหน่อย หลินเยียนออกแรงเล็กน้อย

เซยตามองขึ้นไปด้วยความคาดหวัง

“ซูหนาน...เธอ...กลับมาแล้วหรือ”

เด็กสาวที่สวมชุดนักเรียนสีขาวก็มองตามเสียง ใบหน้ายังคงเหมือนเมื่อในอดีต มีรอยยิ้มจางๆปรากฏตรงมุมปาก

แต่ในดวงตาที่เดิมทีควรเปล่งประกายเหมือนมวลงหมู่ดาวที่พร่างพรายอยู่เต็มท้องฟ้า กลับมีวงกลมสีดำสนิทปรากฏอยู่สองวงซึ่งเลือดกำลังไหลลงมา

เมื่อปรากฏอยู่บนใบหน้าที่ขาวซีดเหมือนกระดาษ รอยยิ้มนั้นก็ยิ่งดูน่าขนลุกเข้าไปใหญ่ ผิวหนังที่ปลายนิ้วของเธอสัมผัสถูกทั้งเย็นชืดและเรียบลื่นเหมือนศพที่เธอเคยผ่ามานานับครั้งไม่ถ้วน

ความรู้สึกลึกลับหนาวสะท้านพลันพุ่งขึ้นจากใต้ฝ่าเท้า

หลินเยียนกริตรี้อง “ซูหนาน!”

เธอกระดิ่งตัวลุกขึ้นจากเตียงพลาทาทอบหายใจ ก่อนจะค่อยๆ หลับตาลง มือกุมขมับขณะถอนหายใจอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ *ฝันร้ายอีกแล้ว*

นาฬิกาแผ่นพับที่อยู่บนโต๊ะข้างเตียงเรืองแสงอยู่ในความมืด ตัวเลขชั่วโมงเพิ่งจะบอกเวลาตีสี่

หลินเยียนยืนมือออกไปคลำหาแก้วบนโต๊ะ จากนั้นก็ถึงลิ้นชักออก แต่เพราะตึงแรงเกินไปจึงทำให้ของร่วงลงบนพื้น

เธอเก็บขวดยาสีขาวขึ้นมา เทยาลงบนฝ่ามือสองเม็ด จากนั้นก็กลืนยาพร้อมดื่มน้ำอุ่นที่วางอยู่ในห้องแอร์มาทั้งคืนจนเย็นแล้วรวดเดียวหมด

เธอดื่มอย่างรีบร้อนและรวดเร็ว รวากับกำลังพยายามสะกดความกระวนกระวายใจบางอย่างให้สงบลง

หยดน้ำไหลลงมาตามลำคอเรียวยาวระหงของผู้เป็นเจ้าของ เปียกชุ่มไปบนเสื้อสายเดี่ยวรัดตัว

เธอยกมือขึ้นเช็ดมุมปาก แต่กลับมีคนยัดผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งใส่มือเธอ ก่อน “ใช้อันนี้เช็ดสิ”

ทำไมเสียงถึงได้คุ้นหูขนาดนี้

หลินเยียนขนลุกชู

เธอมองอีกฝ่ายด้วยความวิตกและระมัดระวัง คล้ายกลัวว่าจะไปกระตุ้น

อะไรบางอย่างเข้า “ซูหนาน...”

แต่ในเสี้ยวพริบตาที่สายตาของทั้งคู่บรรจบกัน หลินเยี่ยนก็พลันตกใจสุดขีด ทว่าเธอกลับเห็นอีกฝ่ายยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยนเหมือนที่ผ่านมา ซ้ำยังดึงผ้าเช็ดหน้ากลับไปเมื่อเห็นเธอไม่ขยับเขยื้อน และเช็ดคราบน้ำที่ขยี้เหลืออยู่ตรงมุมปากให้จนสะอาด

“ฝันร้ายอีกแล้วหรือ?”

“ไม่...” จิตใต้สำนึกของเธอคิดจะปฏิเสธ แต่มือกลับยื่นออกไปโดยไม่รู้ตัว คล้ายต้องการพิสูจน์บางอย่าง

เด็กสาวยื่นมือมาให้อย่างรู้ใจ หลินเยี่ยนเกี่ยวนิ้วก้อยของอีกฝ่ายเอาไว้ สัมผัสที่ทั้งอบอุ่น นุ่มนวล มีทั้งอุณหภูมิและความมีชีวิตชีวาของคนเป็น

หลินเยี่ยนคว้ามืออีกฝ่ายไว้แน่น ประหนึ่งคว้าฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายดวงตาของเธอดงาม เรียวยาวโค้งงอนราวหางหงส์ สันจมูกตรงได้รูป แม้มองผ่านๆ ก็ยังสัมผัสได้ถึงเสน่ห์บางอย่าง แล้วนับประสาอะไรกับตอนที่กำลังจะร้องไห้ออกมา

เด็กสาวตบหลังมือของเธอพลางเอ่ยพลอบ “ไม่เป็นไรแล้วนะ ฉันกลับมาแล้ว”

เป็นน้ำเสียงที่อ่อนโยนรักใคร่เหมือนเคย

จมูกพลันแสบขึ้นมาจนทำให้หันต่อไปไม่ไหว หลินเยี่ยนดึงอีกฝ่ายมากอดเอาไว้แน่น

“ดีจังเลย ซูหนาน ดีจังเลย เธอกลับมาแล้ว...ซูหนาน ฉันคิดถึงเธอจัง...หลายปีมานี้...เธอ...ไปอยู่ที่ไหนมา”

“นั่น...” เด็กสาวกำลังจะพูด ทว่ากลับขมวดคิ้วเล็กน้อย บนใบหน้าเผยให้เห็นความเจ็บปวด ทั้งที่อยู่ในห้อง แต่เสื้อผ้าของเธอกลับค่อยๆ เปียกชุ่ม

“นั่น...ฉันเองก็ไม่รู้...ฉันเจ็บ...เจ็บเหลือเกิน...หลินเยี่ยน...ช่วยฉันด้วย...ช่วยฉันด้วย...”

สัมผัสเย็นเยียบแผ่ซ่านขึ้นมาจากลำคอของเด็กสาว เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นทำให้หลินเยี่ยนกังวลใจมาก เธอพลันกำหมัดแน่น สีหน้าคล้ายจะคลุ้มคลั่งขึ้นมาเล็กน้อย

ดวงตาที่ปกติแล้วเฉยชา แปรเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ

“ใคร?! ฝีมือใคร?! ซูหนาน บอกฉันมา! ใครเป็นคนทำ! ใครเป็นคนทำร้ายเธอ!”

“ก็...ก็...”

หลินเยี่ยนเขย่าไหล่อีกฝ่าย จู่ๆ เด็กสาวก็พูดไม่ออก เสียงแหบพร่า ฟังไม่ชัดเจน ทั้งยังแฝงความรู้สึกแปลกประหลาดอยู่หลายส่วน คล้ายวิหตุที่จู่ๆ ก็หยุดไปตอนเที่ยงคืน

หลินเยี่ยนรู้สึกเหมือนอวัยวะภายในกำลังบีบรัดรุนแรง เธอกัดฟัน ปลายลิ้นสัมผัสได้ถึงกลิ่นคาวเลือด พยายามสะกดกลืนน้ำตาที่กำลังเอ่อออกมาให้ไหลกลับเข้าไป

หลินเยี่ยนสัมผัสแก้มอีกฝ่ายแผ่วเบา ปลายนิ้วรู้สึกเย็นเล็กน้อย เธอนึกว่าอีกฝ่ายกำลังร้องไห้ ลึกๆ ในใจจึงยังรู้สึกสงสาร

“ซูหนาน ไม่ต้องกลัว บอกฉันมา ไม่ว่าเป็นใคร ฉันจะไม่มีการปล่อยมันไปแน่”

เมื่อสิ้นเสียงของเธอ จู่ๆ คนที่อยู่ตรงหน้าก็หัวเราะคิกคัก เสียงนั้นเล็กแหลมระคายหู คล้ายมีคนเอาเล็บขูดบนกระดานดำอย่างไรอย่างนั้น

ความหนาวสะท้านกัดกินขึ้นไปยังกระดูกสันหลังเหมือนเนื้อเน่าตายที่ฝังแน่น

จู่ๆ หลินเยี่ยนก็รู้สึกหายใจไม่ออก

ท้องฟ้านอกหน้าต่างดำมืด เหมือนน้ำหมึกที่สาตกระจาย เงามันไม้ไหวเอน ดูคล้ายภูตผี

ลมกระโชกเข้ามาในห้อง ผ้า màn โบกสะบัด โคมไฟกลางคืนที่อ่อนแสงดับลง

เธอเห็นมือคู่นั้นปรากฏรอยเขียวช้ำ ลิ้มสัมผัสเย็นชืดเรียบเนียนคล้ายไข่มุกกำลังหลุดลอก หลอดเลือดสีม่วงคล้ำเน่าเปื่อยไหลออกมาให้เห็น

หลินเยี่ยนเบิกตาโพลงเพราะหายใจไม่ออก พยายามยื่นแขนออกไปหาอีกฝ่าย “ซู...หนาน...”

“ก็...เธอไปล่ะ...เธอนั่นแหละ...” เสียงแหบแห้งเสียดแทงดังขึ้น

ผิวหนังบนใบหน้าค่อยๆ หลุดออกเป็นชั้นๆ เพียงไม่นานก็เผยให้เห็นกระดูก สีขาว ดวงตาหลุดออกมาจากเบ้าตา เหลือเพียงรูโหว่ดำสนิทสองรูซึ่งยังคงจ้องมองมาที่หลินเยียน

กลิ่นเหม็นเน่าที่ทำให้รู้สึกอยากอาเจียนโถมเข้าใส่หน้า

“โหล!!!” หลินเยียนตะโกน กระซอกมือออกจากอีกฝ่าย ในพริบตาตัวเอง มือของเธอก็ทะลุผ่านร่างกายเด็กสาวแล้วค้างเติ่งอยู่กลางอากาศ บนเตียง เหลือเพียงเศษเนื้อก้อนหนึ่ง

เลือดที่ส่งกลิ่นเหม็นคาวตลบอบอวลไหลลงมาตามผ้าปูเตียง อาบย้อมพรหมขนแกะหุรรวากกลายเป็นสีแดง

“กริ่งงง...” เสียงนาฬิกาปลุกที่เหมือนเร่งเร้าให้ไปตายดั่งขึ้น หลินเยียนกระดุ้งตัวลุกขึ้นจากเตียง เหงื่อชุ่มไปทั้งศีรษะ ท้องฟ้านอกหน้าต่างสว่างจ้าแล้ว

สายลมยามเช้าพัดโชยแผ่มาทำให้พลิวไหว เลขเวลาบนนาฬิกาที่อยู่บนโต๊ะข้างเตียงเคลื่อนไปช้าๆ กลิ่นหอมของขนมปังเพิ่งลอยขึ้นมาจากชั้นล่าง

หลินเยียนปีตนาฬิกาปลุก กวาดมองไปรอบๆ ทุกอย่างสงบเรียบร้อยดี เป็นเช้าวันทำงานแสนธรรมดาวันหนึ่ง

เธอเลิกผ้าห่ม สวมรองเท้าแล้วลงจากเตียง ตอนที่ทำเหยียบลงบนพรหม พรหมยุบตัวเล็กน้อย เธอก็มองลงมอง บนพรหมสีหม่นข้างเตียงยังมีคราบสีเข้มหลงเหลืออยู่ แดงสดเหมือนเลือด

ลูกกระเดือกของหลินเยียนขยับเล็กน้อย เธอหลับตาลงคล้ายกำลังสงบสติอารมณ์

ผ่านไปครู่หนึ่ง พ่อบ้านก็เดินขึ้นมาเคาะประตู

“คุณหนู อาหารเช้าพร้อมแล้วครับ”

หลังล้างหน้าล้างตาเสร็จ หลินเยียนก็สวมเสื้อคลุมนอนลงมาชั้นล่าง ร่องรอยความตื่นตระหนกที่ปรากฏให้เห็นตอนฝันร้ายเมื่อคืนสลายหายไปหมดแล้ว กลับมาเป็นสีหน้าที่ค่อนข้างเกียจคร้านเหมือนอย่างในเวลาปกติ แม้ความเหนียวล้าออกมาโดยไม่รู้ตัว

“คนขับรถล่ะ”

“รออยู่ด้านนอกแล้วครับ”

แม้คุณทาสันตระกูลหลินจะใหญ่โต แต่คุณหนูผู้นี้อารมณ์แปรปรวนง่าย ไม่ชอบพอกอยู่ร่วมกับแม่บ้าน ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นตัวเขาซึ่งเป็นพ่อบ้าน หรือคนใช้คนอื่นๆ ก็ล้วนรีบมาทำงานแต่เช้าตรู่ กระทบก้างกลางดึกที่คุณหนูขึ้นนอน หุกคนถึงค่อยกลับออกไป

แม้จะเป็นเช่นนั้น บ่นไปหน้าของเขาก็ไม่กล้าแสดงความเมินเฉยออกมา แม้แต่คนเดียว เขาตอบกลับไปอย่างเคารพนอบน้อม

หลินเยี่ยนฟังพอใจมาก ผู้ช่วยเองก็มารออยู่ที่ชั้นล่างแล้ว พอเห็นเธอเดินลงมา เขาก็รีบลุกจากโซฟาแล้วโค้งตัวเล็กน้อย

“คุณหมอลิน”

หลินเยี่ยนเหลือบมองเขา ข้างๆ ชายหนุ่มที่ดูขยันขันแข็งมีเอกสารกองใหญ่ที่เตรียมไว้สำหรับขึ้นศาลวันนี้

ลึกลับๆ ในใจเธอรู้สึกรำคาญผู้ช่วยคนนี้มาตลอด ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้พยักหน้าตอบเขา และไม่ได้ชวนมาร่วมโต๊ะอาหารซึ่งพ่อครัวเตรียมอาหารเข้าเสิร์ฟจนแล้ว แม้มีตำแหน่งเป็นผู้ช่วย หรือเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนร่วมงาน แต่ความจริงแล้วก็ยังเป็นเพียงคนรับใช้คนหนึ่งเท่านั้น

เมื่อหลินเยี่ยนไม่ได้พยักหน้ารับ คนอื่นๆ ที่อยู่ในบ้านจึงยิ่งมองเขาเหมือนเป็นอากาศ

ชายหนุ่มทำตัวไม่ถูก รู้สึกกระอักกระอ่วน หางตาเหลือบมองสาวสวยที่เดินผ่านโถงใหญ่ไป เธอเดินผ่านฉากกั้นที่ตกแต่งเอาไว้อย่างงดงามเข้าไปนั่งในห้องอาหาร

กระทบเสียงแก้วก็เลื่อนก็ไม่มี

ฝีมือของพ่อครัวตระกูลหลินล้วนยอดเยี่ยม ทำทั้งอาหารจีนและอาหารตะวันตกออกมาเสิร์ฟ แม้จะมีอยู่ไม่กี่อย่าง ทว่าแต่ละอย่างกลับแปลกใหม่ และเต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ มีครบทั้งรูป รส และกลิ่น

เธอชิมไปได้เพียงสองคำก็วางช้อน ไม่มีความรู้สึกลอยกายอาหารอีก เธอหยิบกระดาษเช็ดปากมาเช็ดตรงมุมปากเล็กน้อย

“ไม่มีใครกล้าจะยื่นคະยอให้เธอกินอีกสักหน่อย พ่อบ้านเก็บจานชามออกไปทันที หลินเยี่ยนลุกเดินไปทางห้องแต่งตัว

เธอเป็นคนเพรียวสูง แม้ในหมู่ผู้หญิงไม่นับว่าเตี้ย แต่เป็นเพราะตัวผอมจึงทำให้ดูบอบบางประหนึ่งต้นหลิวลู่ลม ท่วงท่ายามเยื้องย่างดูอ่อนช้อยงดงาม คล้ายแมวเปอร์เซียที่ช่างทำบนพรหมหรรุหรา

หลินเยี่ยนคล้ายนกบางอย่างได้ จู่ๆ พลันหยุดฝีเท้า “เออใช่...”

พ่อบ้านชราไม่กล้าซักซ้ำ “คุณหนูเชิญสั่งมาได้เลยครับ”

“พรมที่อยู่ในห้องฉัน เอาไปทิ้งซะ”

พรมที่อยู่ในห้องของเธอผืนนั้นเพิ่งประมูลมาจากการประมูลในลอนดอนเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ได้ยินว่าเป็นของขวัญทางการทูตที่ราชวงศ์ซาฟาวิดมอบให้ชาวเติร์กแห่งอาณาจักรออตโตมัน มูลค่าของมันเกินหนึ่งล้านหยวนไปแล้ว

บอกจะทิ้งก็ทิ้ง ไม่มีความลังเลแม้แต่น้อย

พ่อบ้านเคยชินกับอารมณณ์แปรปรวนและการใช้เงินเหมือนเบี้ยของคุณหนูผู้นี้มานานแล้ว จึงโค้งตัวพลาจตอบกลับ

“ได้ครับ คุณหนู ให้ผมเตรียมผืนใหม่ไว้ให้คุณหนูใหม่ครับ”

“ไม่ต้อง”

เสียงเย็นชาดังออกมาจากในห้องแต่งตัว ความจริงแล้วห้องแต่งตัวนั้นมีขนาดพอๆ กับห้องนอนที่อยู่ชั้นบน มีเสื้อผ้า รองเท้า และเครื่องประดับมากมายที่หลินเยี่ยนเก็บสะสมจากสถานที่ต่างๆ ทั่วโลกอยู่เต็มไปหมด

วันนี้เจ้าของห้องแต่งตัวเหมือนไม่มีอารมณ์จะแต่งสักเท่าไร เธอเลือกเสื้อชุดตัวหนึ่งจากในตู้มาสวม ส่งกระจกพลาจติดกระจกดูไปที่ละเม็ด กระจกดูสองเม็ดบนสุดเว้นว่างไว้ไม่ติด จัดปกเสื้อให้เรียบร้อย เผยให้เห็นกระดูกไหปลาร้าและความงามเย้ายวนพอดิบพอดี

เธอหมุนฝ่าลิปสติก แต่มีริมฝีปากบนล่างแล้วเม้มเบาๆ ใช้นิ้วก้อยเช็ดสีที่เกินมาเล็กน้อย เช็ดคางชั้นน้อยๆ ตรงหน้ากระจก

ผิวพรรณของหญิงสาวชาวซิดเหมือนไม่ได้พบเจอแสงแดดมานาน แต่ริมฝีปากกลับแดงฉานประหนึ่งเปลวเพลิง คิ้วโก่งได้รูป มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าที่เทียบชั้นนางแบบแฟชั่นวิคได้สบายๆ เผยความเย่อหยิ่งเล็กน้อย

แววตาหยาดเอี่ยมนั้นค่อนข้างมีเสน่ห์

จะว่างามก็งาม จะว่าเป็นซาก็เป็นซาเช่นกัน

มุมปากของหลินเยี่ยนยกขึ้นเป็นรอยยิ้มดูแคลน เธอหยิบสูทมาสวมทับ แล้วเดินออกจากบ้านไป

คนขับรถเปิดประตูให้ หลินเยี่ยนสอดตัวเข้าไปนั่ง ผู้ช่วยก็อุ้มกองเอกสารตามเข้าไป

“คุณหมอลิน หนังสือรับรองการตายและเอกสารตรวจสอบอื่น ๆ ที่เตรียมไว้สำหรับขึ้นศาลวันนี้อยู่นี่แล้วครับ”

กลิ่นเหม็นอับเป็นเอกลักษณ์ของบุรุษผสมกับกลิ่นเท้าจาง ๆ ลอยเข้าไปในโพรงจมูก จมูกของแพทย์นิติเวชผู้นี้มักเจ็บไวเป็นพิเศษ

หลินเยี่ยนเอนตัวพิงเบาะหนังแท้ กำลังจะหลับตาพักผ่อน แต่จู่ ๆ ก็ลืมตาขึ้น

“ไปนั่งด้านหลัง”

รถเบนซ์แบบเอ็มพีวี¹ นั้นกว้างขวางมาก ผู้ช่วยที่นั่งงเล็กน้อย มองผิวรองเท้าสีสูงที่ไม่มีฝุ่นจับแม้แต่เม็ดเดียวของอีกฝ่าย ซึ่งคล้ายสามารถสะท้อนให้เห็นถึงศักดิ์ศรีอันเปราะบาง และซากางงที่มีคราบสกปรกเล็กน้อยของตัวเอง

ชายหนุ่มค่อย ๆ ลงจากห้องโดยสาร ก่อนขึ้นไปนั่งแถวหลังของรถเบนซ์ในสภาพเหม็นอับชื้นระระ ไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

“พ่อบ้าน”

“ครับคุณหนู” พ่อบ้านปิดประตูให้เธอ ก่อนจะขึ้นมา นั่งตรงที่นั่งข้างคนขับแล้วหันมองเธอ

“ตอนบ่ายเปลี่ยนรถมารับฉัน ส่วนคันนี้ก็ให้ป่าหลิวเอาไปจ่ายตลาดแล้วกัน”

¹ รถ MPV (Multi-Purpose Vehicle) คือ รถยนต์อเนกประสงค์ที่เน้นความกว้างขวางของห้องโดยสาร รองรับผู้โดยสารได้หลายคน ส่วนใหญ่ 5-7 ที่นั่ง หรือมากกว่านั้นถึง 11 ที่นั่ง

“ครับ คุณหนู”

“ส่วนนาย...” เธอเคาะปลายนิ้วบนนาฬิกาควอตซ์แสนแพงบนข้อมือตัวเอง คำพูดเหน็บแนมค่อยๆ หลุดออกมาจากปาก

“มาเข้าขนาดนี้จะรีบไปตายเหอ ถ้าจะไปตายละก็ ห้องผ่าตัดน่าจะเหมาะกว่านะ

“แต่งตัวแบบนี้ไปศาล ไม่กลัวนายจะฟ้องนายข้อหาฆาตกรรมรีง”

คำพูดแต่ละคำที่มแทงศักดิ์ศรีของชายหนุ่มจนไม่เหลือชิ้นดี เขากำเอกสารที่อยู่ในมือแน่น ไม่ได้ตอบโต้กลับไป และไม่กล้าส่งเสียงเช่นเดียวกัน รถเริ่มเคลื่อนตัว โชคดีที่มีคนทำลายความเงียบขึ้นมา “คุณหนู จะฟังข่าวไหมครับ”

หลินเยียนแค้นเสียง “เหอะ” ออกมา ซึ่งนับว่าเป็นคำตอบแล้ว

คนขับรถกดเบ็ดวิหุยนรถ น้ำเสียงไพเราะของผู้ประกาศหญิงดังขึ้น

“อัยการฟ้องนายจิ้นผู้เป็นจำเลย ข้อหาฆ่าข่มขืนนางสาวลี่ที่เป็นพนักงานซึ่งทำงานอยู่ในร้านคาราโอเกะของเขาเมื่อวันที่ 18 เมษายน 2007 ก่อนจะนำศพไปโยนทิ้งไว้ในพงหญ้า มีหลักฐานชัดเจนที่ชี้ว่าเขามีความผิดหลายกระทง เช่น ข่มขืน ฆาตกรรมโดยเจตนา และดูหมิ่นศพ ก่อให้เกิดผลกระทบที่เลวร้ายต่อสังคม ศาลชั้นต้นได้พิพากษาให้ประหารชีวิตโดยรอลงอาญา แต่นายจิ้นไม่ยอมรับคำตัดสินของศาลและขอยื่นอุทธรณ์ การพิจารณาคดีรอบที่สองจะกระทำแบบเปิดในศาลประชาชนสูงสุดของมณฑลปิ่นไทเวลาสิบโมงวันนี้ และในเวลานั้น ศาสตราจารย์หลินเยียนซึ่งเป็นนักวิชาการนิติวิทยาศาสตร์จากสถาบันนิติวิทยาศาสตร์และการแพทย์ผ่าตัดจะมาแสดงตัวในฐานะพยานฝ่ายจำเลย และนำผลการตรวจพิสูจน์ที่ได้มาใหม่มาด้วย...”

ผู้ประกาศหญิงพูดจะฉานตรงไปตรงมา น้ำเสียงขึ้นลงเป็นจังหวะ ฟังดูฮึกเหิมเป็นอย่างมาก หลังจากใช้ความเร็วสองเท่ารายงานคดีเสร็จ เธอก็เริ่มรายงานเรื่องราวชีวิตและข่าวกอสซิปของหลินเยียน

หลินเยียนที่กำลังเคลิ้มคล้ายจะหลับฟังคร่าวๆ ไปหลายประโยค

“ถ้าพูดถึงนักวิชาการนิติวิทยาศาสตร์แล้ว ศาสตราจารย์หลินเรียกได้ว่าเป็นคนที่มีความโดดเด่นมากในหมู่นักวิชาการหนุ่มสาวรุ่นเดียวกัน จบ

การศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยฟูตัน จบปริญญาโทและปริญญาเอกจากภาควิชานิติวิทยาศาสตร์มหาวิทยาลัยบอสตัน ว่ากันว่าในระยะเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านมา ศาสตราจารย์หลินผ่าศพไปแล้วสามพันกว่าศพ เรียกได้ว่าเยี่ยมไปด้วยประสบการณ์ด้านกายวิภาคที่ใช้ในกระบวนการยุติธรรม...”

ผู้ประกาศหญิงกล่าวต่อว่า “ในฐานะที่ศาสตราจารย์หลินเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวของตระกูลหลิน ทรัพย์สินของเธอย่อมมีมูลค่าเกินหนึ่งร้อยล้านหยวนนานแล้ว ช่วงนี้เธอกำลังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประธานางแห่งจิ้งเหมิงกรุ๊ป อีกทั้งสื่อยังคงถ่ายารูปร่างทั้งสองคนจับกันตรงถนนไว้ได้ด้วย ไม่รู้ว่าจะมีข่าวดีเร็ว ๆ นี้หรือเปล่า”

ประธานาง?

ประธานางไหน

หลินเยี่ยนขมวดคิ้วเล็กน้อย คนที่เคยจับกับเธอตรงถนนมีมากมาย ไบหน้าต่าง ๆ แล่นเข้ามาในหัว แต่กลับไม่มีใครที่ตรงกับชื่อนี้

“คุณหนู จะให้...” พ่อบ้านหันมองเธอ

“อือ” คุณหนูหลินที่ดูเย่อหยิ่งพยักหน้าเล็กน้อย “ชาวสถานไหน”

“เดลินิวส์ครับ” พ่อบ้านจำชื่อนี้ไว้เงิบ ๆ

ดีกระฟ้านอกหน้าต่างรถเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานรถก็แล่นเข้าไปใต้เงาไม้แห่งหนึ่ง ศาลประชาชนสูงสุดอยู่ด้านหน้า ไม่ไกลจากจัตุรัส

บนจัตุรัสมีสถูปามารวมตัวกันไม่น้อย ในเมื่อวันนี้เป็นการพิจารณาคดีแบบเปิด จึงมีสื่อเจ้าใหญ่และมวลชนจำนวนไม่น้อยมารอรับฟัง เมื่อรถของตระกูลหลินมาถึง แสงแฟลชก็สว่างวูบวาบตรงริมถนนไม่หยุด

หลินเยี่ยนยังคงมีสีหน้าเกียจคร้านเหมือนยังไม่ตื่นนอน “ไปบอกพวกเขาหน่อย คนรักของฉันช่วงนี้ไม่ใช่ประธาน...ประธานอะไรนะ”

“ประธานางครับ”

พ่อบ้านตอบกลับอย่างรวดเร็ว

“อือ ใช่ สื่อนี้ซักจะไม่มีอาชีพเท่าไรแล้ว เรียกตัวเองว่าเดลินิวส์หรือ เปลี่ยนชื่อเป็นเอสเทอร์เดย์นิวส์ดีกว่ามั้ง”

เธอแค้นหัวเราะเบาๆ เพยงทำที่เขี่ยหยันที่อยากจะอธิบายออกมา
เมื่อจอดรถแล้ว คนขับรถจึงเอ่ย “คุณหนู ถึงแล้วครับ”

พ่อบ้านชำเลื่องมองด้านนอก มีมวลชนจำนวนไม่น้อยนั่งยองๆ ตรงหน้า
ประตูศาลพร้อมถือป้ายข้อความ พอเห็นรถพวกเขาเล่นเข้ามาก็ดูแตกตื่นอย่าง
เห็นได้ชัด มีคนจำนวนหนึ่งลุกขึ้นยืน

พ่อบ้านอีกอ้อกลังเล “คุณหนูครับ ยังไงให้พวกเราไปส่งคุณหนูที่ประตู
ด้านหลังไหมครับ”

หลินเยียนยิ้มเย็นชาแล้วเปิดประตู “ฉันไม่ใช่ฆาตกรสักหน่อย ทำไม
ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ด้วย”

บทที่

จับศัล

“คุณหลินคะ ไม่ทราบว่าจะทำไมครั้งนี้คุณถึงขึ้นศาลในฐานะพยานฝ่ายจำเลยคะ”

“คุณหลินครับ คุณมั่นใจว่าผลการชันสูตรของคุณจะทำให้ผู้พิพากษาเชื่อและส่งผลต่อคำพิพากษาใหม่ครับ”

“ได้ยีนว่าพ่อของจำเลยคือประธานของบริษัทชินเย่ ส่วนบริษัทในเครือตระกูลหลินก็ทำธุรกิจกับบริษัทชินเย่ ไม่ทราบเรื่องนี้เป็นความจริงหรือเปล่าคะ”

“คุณหลินคะ มีข่าวลือว่าคุณกับประธานจางแห่งจิ้งเจิงกรุ๊ปมีสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน...”

ทันทีที่ลงจากรถ หลินเยี่ยนก็ถูกล้อมรั้วล้อมทุกทิศทุกทาง แสงแฟลชสว่างวาบไม่หยุด ไมค์สั้นไมค์ยาวชนิดต่างๆ ยื่นมาตรงหน้าเธอ

พ่อบ้านกันเธอไว้ขณะพาเดินเข้าด้านใน ด้านหน้ามีบอดีการ์ดคอยเปิดทางให้ แต่คนที่อยู่ตรงกลางพายุกลับมีสีหน้าเฉยชา หัวคิ้วไม่กระดิกสักนิดแม้กำลังเผชิญกับคำถามชวนอึดอัดและแปลกประหลาดมากมาย

จนกระทั่ง...

หลินเยี่ยนถอดแว่นกันแดดออก มุมปากยิ้มดูแคลนขณะมองไปทางป้ายข้อความและพวงหรีดที่วางตรงตีนบันไดของศาลประชาชนสูงสุด

‘หมอมไม่มีจรรยาบรรณเป็นพยานให้ฆาตกร จะต้องไม่ตายดี!’

‘หมอใจดำไว้มนุชยธรรม ไสหัวไปจากวงการยุติธรรมซะ!’

‘คุณหนู...’ พ่อบ้านอยากเข้าไปห้ามคนเหล่านั้น

หลินเยียนสวมแว่นกันแดดอีกครั้งพลางผิวปากอย่างอารมณ์ดี “ครึ่งหน้าเลือกรูปที่มันสวย ๆ หน่อย”

หญิงสาวที่อยู่ในรูปขาวดำบนพวงหรีดมีคิ้วโก่งเป็นเส้น โหนกแก้มยกสูง ไม่ได้ดูอ่อนหวานนุ่มนวลตามแบบฉบับความงามแบบดั้งเดิม ในสายตาสะท้อนความเย่อหยิ่งหลายส่วน รอยยิ้มที่แขวนอยู่ตรงมุมปากคล้ายกำลังแย้มหยันโลกที่น่าขบขัน

ช่วงเตรียมตัวก่อนขึ้นศาล หลินเยียนเปลี่ยนเป็นชุดของสถาบันนิติเวช ซึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตลายทางคลุมทับด้วยเสื้อกาวน์สีขาว ตรงหน้าอกมีตัวอักษรย่อของสถาบันนิติเวชเป็นภาษาอังกฤษ สัญลักษณ์คือรูปทรงพีระมิดสีน้ำเงินเข้ม แตกต่างจากสัญลักษณ์กาชาดสีแดงตรงปลอกแขน และหน้าอกของแพทย์ทั่วไป

เมื่อทุกอย่างพร้อมหมดแล้ว เธอกับทนายก็เดินไปพลาญคุยกันไปพลาญ

“ครึ่งนี้อีกฝ่ายเตรียมตัวมาพร้อม หลักฐานในมือของคุณพอจะทำให้เขาพันผิดไหมครับ”

หลินเยียนยกไหล่เล็กน้อย ทำท่าเหมือนจะสื่อว่าช่วยไม่ได้

“จะพันผิดหรือเปล่า เรื่องนั้นมันขึ้นอยู่กับผู้พิพากษา ฉันทำงานแลกเงิน แคร่รับผิดชอบเอาหลักฐานที่มีประโยชน์กับเขามาให้ ส่วนเรื่องอื่นไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน”

การพิจารณาคดีเริ่มขึ้น การตอบโต้กันไปมาของทนายทั้งสองฝ่ายกินเวลานานสองชั่วโมงกว่า หลินเยียนนั่งวงจนวนอยากนอน แต่ตอนที่ผู้พิพากษาเรียกชื่อเธอ ดวงตาที่ก่อก่อนหน้านั้นมีแต่ความเฉยเมยก็สิ้มขึ้น ประกายเฉียบคมสาตาบวบให้เห็น

เธอลุกขึ้นยืนช้า ๆ และเดินไปทางคอกพยาน

ทนายฝ่ายโจทก์สูดปากเล็กน้อยพร้อมมองไปทางพยานของตัวเองทันที

ซึ่งเป็นแพทย์นิติเวชมากประสบการณ์อีกคนหนึ่ง

อีกฝ่ายดูตื่นตัวขึ้น ทั้งสองฝ่ายสบตากัน ต่างเผยท่าทางเหมือนจะสู้กัน ให้ตายไปข้างหนึ่ง

“มีการตรวจพบน้ำสูกิจและดีเอ็นเอของนายจิ้นเหวยซินที่เป็นผู้ต้องสงสัยบนกางเกงในและในช่องคลอดของผู้ตาย คุณมีอะไรจะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหมครับ”

ทนายฝ่ายโจทก์เป็นฝ่ายเริ่มถาม

คือของหลินเยียนไม่กระดิกแม้แต่หน่อย “ไม่มีอะไรจะพูดค่ะ”

จำเลยที่ถูกสวมกุญแจมือและนั่งอยู่ด้านล่างคล้ายอยู่ไม่สุขขึ้นมา จึงถูกตำรวจศาลกดตัวเอาไว้

คุณหนูหลินที่พูดน้อยเหมือนกลัวทองจะหลุดจากปากเหลือบมองเขาสุดท้ายก็กล่าวเสริมอีกประโยค

“แต่เนื่อก็บอกได้แล้วว่าเขากับผู้ตายเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกัน บอกไม่ได้ว่าเขาเป็นคนฆ่าเธอ”

มุมปากของทนายฝ่ายตรงข้ามยกโค้งเล็กน้อย “จากผลการสืบสวนของตำรวจจะระบุว่า ในคืนที่ 18 เมษายน 2007 เวลาประมาณยี่สิบสองนาฬิกา ผู้ตายกับจำเลยและเพื่อนของจำเลยหมาห้องในร้านคาราโอเกะด้วยกัน นี่คือภาพจากกล้องวงจรปิดตรงทางเดิน”

ผู้ช่วยของทนายเปิดคอมพิวเตอร์และกดปุ่มฉายภาพ สายตาของหลินเยียนมองตามไป ก่อนจะเห็นภาพจิ้นเหวยซินกำลังโอบผู้ตายที่ชื่อหวังลี่ด้วยท่าทางสนิทสนมใกล้ชิด ฝึเท้าเซไปเซมา คล้ายว่าดื่มจนเมาแล้ว

ตอนนี้พวกเขาเดินผ่านตำแหน่งที่อยู่ใต้กล้องวงจรปิดพอดี กล้องวงจรปิดจับภาพใบหน้าทั้งคู่ค่อนข้างหงุดหงิด แต่กลับต้องอดทนของหวังลี่ไว้ได้

เวลาบนกล้องวงจรปิดในตอนนี้เป็นยี่สิบสองนาฬิกาสิบห้านาที สองชั่วโมงหลังจากนั้น จิ้นเหวยซินก็วิ่งออกมาจากห้องส่วนตัวด้วยท่าทางตื่นตระหนกกลนลาน จากนั้นอีกประมาณสิบนาที เขาก็ลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่กลับเข้าไปในห้อง

กระเป๋าเดินทางใบนั้นคือเครื่องมือก่ออาชญากรรมที่เขาใช้ในการนำ

ศพไปถึง เดิมทีพฤติกรรมเช่นนี้ก็น่าสงสัยอยู่แล้ว แต่เขาเป็นเจ้าของร้านคาราโอเกะ พนักงานภายในร้านยอมไม่กล้าพูดอะไร ยิ่งไปกว่านั้นตอนนั้นก็ตึกแล้ว ทุกคนกำลังเหนื่อยล้า ทำให้เขาหนีออกไปได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็น กล้องวงจรปิดในลานจอดรถจับภาพรถของเขาแล่นออกไปได้ เขามีแรงจูงใจในการก่อคดี มีหลักฐานที่ชี้ว่ากระทำผิด และผลการชันสูตรศพก็ยังเป็นหลักฐานที่แน่นอน ต่อให้ไม่มีคำรับสารภาพก็สามารถเอาผิดได้

จิ้นเหวยซินที่ถูกสวมกุญแจมือหนึ่งอยู่ด้านล่างไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองตรง ๆ มือทั้งสองข้างกุมกันโดยไม่รู้ตัว สีหน้าท่าทางดูวิตกกังวล

“ตามคำให้การของพยานที่ดื่มเหล้าอยู่ด้วยกันในห้องส่วนตัวคืนนั้น พยานให้การว่าหลังจากจำเลยเพิ่งจะนั่งได้ไม่นานก็เริ่มลงมือลงมือกับผู้ตาย ผู้ตายต้องจำยอมเนื่องจากเขาเป็นถ้าแก่ของตัวเอง จนกระทั่งจำเลย...” เขากล่าวพลางมองไปทางจิ้นเหวยซินด้วยสายตาเย็นชา

“ให้ผู้ตายใช้ปากคาบไฟที่ตอกอยู่ตรงเอวของตัวเองขึ้นมา”

“คาบลิ ทำไมเธอถึงไม่คาบล่ะ ถ้าใช้ปากคาบมันขึ้นมา เงินนี้ก็จะ เป็นของเธอ” จิ้นเหวยซินใช้ปากเงินฟาดไปหน้าของเด็กสาวที่คุกเข่าอยู่ข้าง ๆ

เด็กสาวสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้น เป็นเสื้อเอวลอยกับกางเกงสั้นมาก ฝ่ายชายเห็นเธอไม่ขยับ จึงยัดเงินใส่คอเสื้อที่ห้อยต่ำของเธอ

“คาบ! คาบมันขึ้นมา! ถ้าคาบขึ้นมาไม่ได้เธอก็ไม่ต้องทำงานที่นี่แล้ว!” เขาตะโกนพลางกดศีรษะของเธอลงไป ในดวงตาของเด็กสาวมีน้ำตาเอ่อคลอ ด้านข้างมีเสียงโห่ดังขึ้น

ผู้พิพากษาเคาะค้อน “โปรดอยู่ในความสงบ!”

หลินเยี่ยนสายศีรษะพลางหลุดหัวเราะเล็กน้อย เธอพูดตัดบทอีกฝ่ายที่กำลังจะพูดต่อ

“ฉันไม่สนใจวาระหว่างพวกเขาเกิดอะไรขึ้น คุณเองก็ไม่จำเป็นต้องมาบรรยายให้ฉันฟังด้วย ฉันแค่มาพูดเรื่องผลการชันสูตรเท่านั้น...”

นายฝ่ายโจทก์ลุกขึ้นเอ่ย “ผู้ตายเสียชีวิตเพราะเสียเลือดมากจากการถูกอาวุธมีคมทำร้าย ซึ่งอาวุธสังหารก็คือมีดปอกผลไม้เล่มนี้”

นายชูถู่หลักฐานขึ้น แพทย์นิติเวชที่เป็นพยานฝ่ายโจทก์ก็พูดต่อ

“อาวุธสังหารยาวลึบเซนติเมตร ส่วนที่กว้างที่สุดมีความยาวสามเซนติเมตร ตรงกับบาดแผลจากของมีคมที่อยู่บนตัวผู้ตาย ส่วนบนมิดเล่มนี้ก็ตรวจพบเลือดของผู้ตายและรอยนิ้วมือของจำเลย คุณมีอะไรอยากพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหมครับ”

คำถามนี้ยังตรงมาถึงหลินเยียน

หลังจากยืนมาค่อนข้างนาน คุณหนูคนนี้ก็ฟังโต้อย่างเฉยชา “คุณทนาย นายหลักฐาน B4 ของฝ่ายจำเลยหน่อยค่ะ”

หลังได้รับอนุญาตจากศาล ทนายก็เปิดคอมพิวเตอร์และฉายภาพเวอร์-
พอยที่ขึ้นบนหน้าจอขนาดใหญ่

“นี่คือรอยขี้ที่พบตรงเอาต์ด้านหลังของผู้ตาย...”

“ขอค้านครับ หลักฐานนี้ไม่เกี่ยวข้องกับคดีนี้!” ทนายรีบยกมือพูดทันที

ผู้พิพากษาเหลือบมองเขาเล็กน้อย ก่อนเลื่อนสายตากลับไปมองบนหน้าจอ

“คำค้านตกไป”

มุมปากของหลินเยียนยกขึ้นเล็กน้อย “จากการชันสูตรครั้งที่สองพบว่า หัวทิ้งร้างของผู้ตายมีแคร์รอยขี้ตรงตำแหน่งนี้เท่านั้น มันมีขนาดประมาณสามเซนติเมตร ทุกคนต่างทราบดีว่ารอยฟกช้ำเกิดจากการที่หลอดเลือดแตกจนทำให้มีเลือดไหลซึมออกมา ดังนั้นเลือดต้องไหลเวียนถึงจะทำให้เกิดเป็นรอยฟกช้ำได้

“หลังจากคนตายไปแล้ว หัวใจจะหยุดเต้น เลือดไม่ไหลเวียนอีก และจะทำให้เลือดเกิดการแข็งตัวในระยะเวลานั้นๆ แค่นี้ก็น่าที่ ดังนั้นจะเกิดรอยฟกช้ำไม่ได้”

“นี่ไม่อาจบอกอะไรได้ แคร์รอยขี้รอยหนึ่ง ไม่ได้ทำให้ถึงตาย อาจถูกกระแทกระหว่างกำลังชดชืนก็ได้”

แพทย์นิติเวชของอีกฝ่ายกล่าว

หลินเยียนตืดนิ้วแล้วเอ่ย “ถูกต้อง ต่อไปนายหลักฐานหมายเลข B2 ของฝ่ายจำเลย”

รูปถ่ายภายในห้องส่วนตัวของร้านคาราโอเกะปรากฏขึ้นบนจอ เป็นรูป
ในที่เกิดเหตุที่ตำรวจถ่ายเอาไว้

บนโต๊ะเลอะเทอะไปหมด ขวดเบียร์วางระเกะระกะ บนพื้นเงืองไปด้วย
เลือด ขาโซฟามีรอยเลือดที่กระเซ็นมาโดน

“ซูมเข้าไปหน่อย ให้เห็นลักษณะของมูมโต๊ะ”

ทุกคนต่างมึนงง

หลินเยี่ยนขมวดคิ้วพลงยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะมองไปทางแพทย์นิติเวช
ผู้ ‘มากประสบการณ์’ คนนั้น

แม้ริมฝีปากของเธอจะยิ้มอยู่ แต่ดวงตากลับฉายแววเย้ยหยันอย่าง
เห็นได้ชัด

หน้าผากของอีกฝ่ายมีหยดเหงื่อผุดขึ้น

“คนนอกสายอาชีพอาจดูไม่เข้าใจ แต่สำหรับแพทย์นิติเวชที่มาก
ประสบการณ์ แค่ดูก็รู้ได้ทันทีว่ารอยฟกช้ำนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ภายในห้อง
ส่วนตัวมีแค่โต๊ะทรงกลม ดังนั้นต่อให้ทั้งสองคนต่อสู้ขัดขืนกันขนาดไหน
ก็ไม่มีทางทำให้เกิดรอยช้ำแบบนี้ได้ใช่หรือเปล่าคะ”

รอยช้ำรอยนั้น มีขนาดประมาณเล็บมือ ไม่ใหญ่แต่กลับมีสีเข้ม โดยมี
วงสีม่วงอมเขียวกระจายจากด้านในออกมาด้านนอก

โต๊ะกลมทำให้เกิดรอยช้ำแบบนี้ไม่ได้จริง ๆ

“อย่างมากมันก็บอกได้แค่ว่าผู้ตายได้รับรอยช้ำนี้มาตอนที่ยังมีชีวิตอยู่
ยังไงบนอาวุธสังหารก็มีรอยนิ้วมือของจำเลย นี่คือหลักฐานแน่นหนาที่ไม่
สามารถปฏิเสธได้”

หลินเยี่ยนน้อยย่น “แล้วใครบอกว่าสาเหตุการตายเป็นเพราะภาวะช็อก
จากการสูญเสียเลือดที่เกิดจากอาวุธมีคมล่ะคะ”

หากสาเหตุการตายไม่ได้เป็นไปตามที่สันนิษฐานเอาไว้ อย่างนั้นต่อให้
บนอาวุธสังหารมีรอยนิ้วมือของจิ้นเหวยชินอยู่ มันก็เป็นเพียงความขัดแย้ง
ในตัวเองอย่างหนึ่งเท่านั้น

บนที่นั่งของผู้คนมีเสียงฮือฮาดังขึ้น

ผู้พิพากษาต้องขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบอีกครั้ง

“ฉันคิดว่าสาเหตุการตายคืออะไร”

“อาการเป็นพิษที่เกิดจากดิจิทาลิส”

พอได้ยินสาเหตุการตายที่เธอว่ามานี้ แพทย์นิติเวชของอีกฝ่ายก็ดูโล่งใจ
อย่างเห็นได้ชัด

“การสืบสวนของตำรวจหลังจากนั้นพบว่าผู้ตายมีประวัติเป็นโรคหัวใจ
กินยาในกลุ่มดิจิทาลิสเป็นประจำ เราเองก็เคยตรวจหาสารในเลือดแล้ว ระดับ
ยาอยู่ในเกณฑ์ปกติ ไม่มีทางทำให้เสียชีวิตได้”

หลินเยียนแค้นหัวเราะ “ฉันเหรอะคะ”

ผู้ช่วยเปิดคอมพิวเตอร์อย่างรู้งาน

“ในการชันสูตรศพครั้งที่สอง เราตรวจเนื้อเยื่อตับและน้ำดีของผู้ตาย
ทำให้สันนิษฐานได้ว่าช่วงเวลาที่ในกระแสเลือดมีปริมาณยาเข้มข้นที่สุดคือ
หนึ่งชั่วโมงก่อนตาย ซึ่งปริมาณยาที่ว่านั้น...”

เธอเงิบไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยออกมาช้าๆ “ทำให้เสียชีวิตได้”

หน้าผากของหนายฝ่ายตรงข้ามมีเหงื่อเม็ดใหญ่ผุดออกมา แพทย์นิติเวช
เองก็มึนงงไปเช่นกัน เขาเริ่มเลียริมฝีปากของตัวเอง

ภายในห้องพิจารณาคดีตักอยู่ในความเงียบ มีเพียงจำเลยที่ยกมือ
ซึ่งถูกสวมกุญแจมือกุมศีรษะตัวเอง

ตอนนี้เป็นเวลาเย็นแล้ว แสงอาทิตย์ยามเย็นเคลื่อนผ่านโถงตักกระทบ
ลงบนพื้น ด้วยเหตุนี้ตรงตำแหน่งที่เธอนอนอยู่จึงไม่มีแสงสว่าง คล้ายโยน
ตัวเองเข้าไปในความมืด

มุมปากของหลินเยียนยกเป็นมุมโค้ง เผยให้เห็นรอยยิ้มนำหลงใหล

ตอนไม่ยิ้มยังพอว่า พอยิ้มขึ้นมากลับแฝงไว้ด้วยความรู้สึกเย้ยหยัน
ดูแคลนอย่างบอกไม่ถูก

“แม้ว่าเลือดจะขับพิษออกไปพอสมควรแล้ว แต่ยังมีร่องรอยหลงเหลือ
อยู่ภายในตับและน้ำดี อีกอย่างแพทย์นิติเวชก็ไม่เคยชันสูตรหาหลักฐานด้วย
วิธีการเดียว ดังนั้นพวกเราจึงเก็บของเหลวจากวุ้นลูกตาของผู้ตาย ผลการ
ทดสอบยังคงพบว่าผู้ตายเสียชีวิตเนื่องจากมีปริมาณดิจิทาลิสในร่างกายมาก
เกินไป ผลการชันสูตรจะนำมายื่นต่อศาลภายหลังค่ะ”

นายฝ่ายโจทก์หันไปมองแพทย์นิติเวชทันที อีกฝ่ายหลังเหวี่ยงออกมา
เต็มหน้าผาก ริมฝีปากบนล่างขยับขึ้นลง แต่กลับไม่กล้าเอ่ยอะไรออกมา

การตรวจของเหลวในวุ้นลูกตาไม่ใช่วิธีการชั้นสุตรศพตามแนวทางปกติ
เพราะไม่ว่าใครถ้าได้เห็นตรงหน้าอกของศพมีมีดปักผลไม้ปักอยู่ ซ้ำบนพื้น
ยังมีเลือดเจ็องนองเต็มไปหมด ความคิดแรกย่อมต้องเป็นการตายเพราะเสี
เลือดมากแน่นอน

หลินเยี่ยนคนนี้ไม่เดินบนทางปกติจริงๆ

คุณหนูหลินที่พูดมายืดยาวเลียริมฝีปากเล็กน้อย ก่อนจะกลับไปยัง
ที่นั่งของตัวเอง

ความรู้สึกแรกของเธอคือ *แท้จริง ตอนเข้าทาลิปกอลสมาน้อยเกินไป*

เวลาตำรวจทำคดีจะให้ความสำคัญกับหลักฐาน ส่วนการพิพากษา
วางโทษของศาลนั้นยิ่งให้ความสำคัญกับเรื่องความสมบูรณ์ของความเชื่อมโยง
หลักฐาน คดีนี้จึงจำเป็นต้องถูกส่งกลับไปสอบสวนเพื่อหาหลักฐานเพิ่มเติม

จิ้นเหวยซินที่สวมกุญแจมือถูกตำรวจศาลคุมตัวเดินลงมาจากบันได
ขณะเดินผ่านเธอ เขากลืนน้ำลายเล็กน้อย เสียงแหบพร่าเอ่ยออกมาเบาๆ
“ขอบคุณ”

หลินเยี่ยนเลิกคิ้วเล็กน้อย ใบหน้ายังคงไร้อารมณ์ ขณะเพิ่งเดินไปได้
ไม่กี่ก้าว เธอก็ถูกนักข่าวที่รออยู่ด้านนอกศาลแหกกันเข้ามาล้อม

“คุณหลิน คุณหลิน คุณช่วยเป็นพยานให้เขาเพราะความสัมพันธ์ของ
พ่อคุณหรือเปล่าครับ”

“คุณหลิน ถึงจิ้นเหวยซินจะยังไม่ถูกตัดสินให้มีความผิดฐานฆาตกรรม
แต่เขายังมีความผิดฐานข่มขืนอยู่ ในฐานะที่เป็นผู้ทมิ้งเหมือนกัน คุณมีอะไร
อยากจะพูดไหมคะ”

“คุณหลิน หลายปีมานี้คุณช่วยเป็นพยานให้จำเลยไม่น้อย ในนั้นมี
บางคนที่พ้นผิดได้ อย่าง ‘คดีฆาหั้นศพทางตอนใต้ของเมือง’ ที่ประกาศ
คำพิพากษาเมื่อเดือนที่แล้ว จากโทษประหารเปลี่ยนเป็นโทษประหารโดย
รอลงอาญา จากโทษประหารโดยรอลงอาญาเปลี่ยนเป็นจำคุกตลอดชีวิต
ได้ยืนยันว่าคุณถูกหน่วยงานทางกฎหมายของมณฑลปินไห้จัดให้เป็น ‘ศัตรู

หมายเลขหนึ่งของประชาชน’ เรื่องนี้เป็นความจริงหรือเปล่าครับ”

คำถามเสียดแทงถูกโยนมาครั้งแล้วครั้งเล่า คนที่ถูกถามเดินออกไปด้านนอกภายใต้การปกป้องของผู้ช่วย สายตาไม่เหลือบมอง ไม่เอื่อยอะไรสักคำเดียว

“ถอยหน่อยๆ คุณหลิน คุณมีทรัพย์สินมากมายขนาดนั้นแล้ว ทำไมคุณถึงเลือกมาเป็นแพทย์นิติเวชล่ะครับ”

นักข่าวคนหนึ่งที่ทำทางเหมือนเพิ่งจบมหาวิทยาลัยได้ไม่นานชูไมโครโฟนขึ้นด้วยสภาพเหงื่อท่วมตัว เบียดนักข่าวคนอื่นมาอยู่ตรงหน้าเธออย่างยากลำบาก

คำถามนี้ดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับคดีความ แต่ฝีเท้าของหลินเยียนกลับชะงัก ใบหน้าเรียบเฉยภายในกล่องที่กำลังจับภาพเกิดการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย

แต่ก็เพียงเสี้ยวพริบตาเดียว หลินเยียนยกเท้าก้าวเดินต่อ ผู้ช่วยและบอดีการ์ดกันนักข่าวคนนั้นออกไป

“เดี๋ยวล่ะ คุณหลิน” เมื่อเห็นเธอกำลังจะเดินออกไปจากโถงของศาลเหล่านักข่าวก็ก้าวรูดกันเข้าไปอีกครั้ง

มีคนตะโกนเสียงดัง “คุณหลิน ทำไมคุณถึงคิดว่าเงินเหรียญจีนไม่ใช่ฆาตกร!”

ในที่สุดฝีเท้าของหลินเยียนก็หยุดลง มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มที่ดูคล้ายไม่ได้ยิ้ม มือยื่นไปดึงไมโครโฟนของนักข่าวคนหนึ่งมา

“แล้วทำไมพวกคุณถึงคิดว่าเขาต้องเป็นฆาตกรแน่นอนล่ะ”

“ก็...ผลการสืบสวนของตำรวจเผยให้เห็นว่า...”

“แค่รูปถ่ายสถานที่เกิดเหตุไม่ก็รูป ภาพจากกล้องวงจรปิดที่เอามาต่อกัน ก็บรายนี้อมือที่อยู่บนด้ามมีดนั่นแหละ”

เธอย้อนถาม แสงแฟลชสว่างวาบไม่หยุด ทุกคนต่างพูดอะไรไม่ออก เธอเผชิญกับสายตาทลากลหลายอารมณ์ที่จ้องมองมาโดยไม่หลบหลีก

“สุดท้ายแล้วก็ไม่ใช่เลย เป็นแค่การคาดคะเนที่เอาแต่ใจฝ่ายเดียว ในสายตาของพวกคุณ คนจนล้นหน้าเห็นใจ ส่วนคนรวยล้นเป็นพวกหน้าเงิน

ที่โหดร้ายและไร้มนุษยธรรม

“ผู้หญิง ไม่ควรมาเป็นแพทย์นิติเวช ผู้ชาย น่าจะเป็นพวกหีนกาม เป็นฆาตรกรฆ่าคน พวกคุณมัน...”

เธอเงยหน้าขึ้นมองไปที่กล้อง ดวงตาของเธอดงาม รุ่มนตาดำสนิท จนมองไม่เห็นกันบัง ตาขาวมีมากกว่าคนอื่นเล็กน้อย ยามเห็นครั้งแรกทั้งคู่ มีเสน่ห์และน่าหวาดกลัวในเวลาเดียวกัน

“ใจดำ”

น้ำเสียงเย็นชา แต่กลับทรงพลังและเยื่อหยิ่ง

ไม่เพียงนักข่าวที่มึนงง แต่ช่างภาพเองก็ตะลึงงันไปพักใหญ่ ก่อนจะเริ่มกดชัตเตอร์อย่างบ้าคลั่ง

ตอนนี้หลินเยี่ยนใกล้จะเดินออกไปจากประตูใหญ่ของศาลประชาชน สูงสุดแล้ว ด้านหลังยังมีนักข่าวไล่ตามมาอย่างไม่ลดละ ด้านหน้าก็มีกลุ่มคน มุงดูอยู่เต็มไปหมด ไม่รู้ว่าใครที่เป็นคนตะโกนขึ้นมานะ

“หลินเยี่ยน เธอช่วยเป็นพยานให้ฆาตรกร เธอเคยคิดถึงครอบครัวของเหยื่อบ้างหรือเปล่า เธอไม่สมควรมาเป็นแพทย์นิติเวช ไปตายซะ!”

ตอนนั้นเองเหล่านักข่าวก็ถูกแหวกให้เปิดทาง มีคนวิ่งกะโผลกกะเผลกเข้ามา

บอดีการ์ดถูกกลุ่มคนเบียดจนขวางไว้ไม่ทัน รองเท้าส้นสูงถอยหลังไปหนึ่งก้าว หลินเยี่ยนยื่นมือไปคว้าคอเสื้อของผู้ช่วย แล้วดึงมาขวางด้านหน้าตัวเอง

ชายหนุ่มที่สูงหนึ่งร้อยแปดสิบยังไม่ทันได้ตั้งตัวก็ถูกลิงสปรกสาดใส่ตั้งแต่หัวจดเท้า

นักข่าวพากันปิดจมูกพาลงถอยหลัง ตำรวจศาลรีบพุ่งตัวมากดตัวคนที่ก่อความวุ่นวายลงกับพื้น

หลินเยี่ยนขมวดคิ้วด้วยความรังเกียจก่อนจะถอยห่างออกไป ทันใดนั้น บอดีการ์ดก็เข้ามาล้อมเธออีกครั้ง

“คุณหนู ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

“ไม่เป็นไร” หลินเยี่ยนถอดเสื้อกาวนที่อยู่บนตัวออกแล้วโยนให้บอดี-